

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

1. (hierna: de vreemdeling),
2. de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 6 juli 2011 in zaak nr. 10/20025 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 12 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 juli 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling en de minister hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hebben onderscheiden verweerschriften ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Hetgeen de vreemdeling in zijn hogerberoepschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2. Het hoger beroep dat de vreemdeling heeft ingesteld, is kennelijk ongegrond.

3. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit met artikel 3:2 van de Awb in strijd is omdat hij, in het licht van het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), onvoldoende blijkt heeft gegeven dat hij zich ervan heeft vergewist dat aan de in het advies van het Bureau Medische Advisering van 7 januari 2011 (hierna: het BMA-advies) gestelde reisvoorwaarde van overdracht van de vreemdeling en diens medische gegevens aan een behandelaar ter plaatse kan worden voldaan. De minister verwijst naar de uitspraak van de Afdeling van 3 juni 2009 in zaak nr. 200805341/1/V2 (www.raadvanstate.nl) en betoogt dat de rechtbank ten onrechte voormelde in het BMA-advies vermelde reisvoorwaarde bij haar toetsing aan artikel 3 van het EVRM heeft betrokken.

3.1. Het BMA-advies vermeldt dat de vreemdeling thans niet aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium lijdt, dat, indien behandeling na terugkeer uitblijft, nadrukkelijk de mogelijkheid bestaat

dat hij opnieuw zal pogen tot levensbeëindigend handelen over te gaan, zodat een onomkeerbaar proces naar de dood op korte termijn een reële mogelijkheid is, dat voor hem voldoende behandelmogelijkheden in zijn land van herkomst aanwezig zijn, maar dat het uiterst twijfelachtig is of hij zelfstandig in staat is om na aankomst in zijn land van herkomst behandeling te zoeken en zijn hulpvraag duidelijk te maken, zodat, indien hij gaat reizen, de hiervoor onder 4 vermelde reisvoorwaarde noodzakelijk is.

3.2. Reeds gezien hetgeen uit het BMA-advies naar voren komt over de mate van waarschijnlijkheid van de op korte termijn optredende gevolgen bij het uitblijven van behandeling, doen zich in dit geval geen uitzonderlijke omstandigheden voor die, in het licht van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het arrest van 27 mei 2008, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05 (www.echr.coe.int/echr), bij uitzetting leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet hierop heeft de rechtbank niet onderkend dat artikel 3 van het EVRM er niet toe strekt dat dat zij moet toetsen of de minister aan de hiervoor onder 3 vermelde reisvoorwaarde kan voldoen.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep dat de minister heeft ingesteld, is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 12 mei 2010 alsnog ongegrond worden verklaard. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond
- II. verklaart het hoger beroep van de minister voor Immigratie en Asiel gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 juli 2011 in zaak nr. 10/20025;
- IV. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. W.J.C. Robben, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

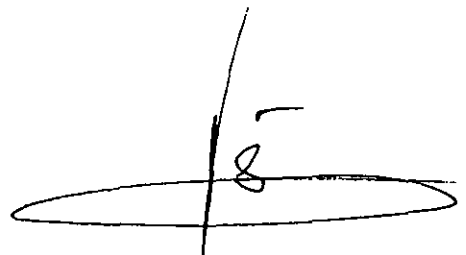
w.g. Robben
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 januari 2013

610.

Verzonden: 16 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser